

[Landbrugsministeren.]

have en frivillig Akkord, hvor de dog faar nogle Penge. Og det synes jeg ikke, man skal udelukke dem fra.

Naar det ærede Medlem ønsker at faa Lovforslaget delt, Moratorium for sig og Akkord for sig, og henviser til tidligere Love, vil jeg gerne sige dertil, at det maa være en Fejltagelse af det ærede Medlem. Sidste Gang vi vedtog en Lov paa dette Omraade, var de to Ting netop føjet sammen i een Lov, det vil sige, da vi indførte Moratorium, blev det indført i Akkordloven som en Fortsættelse af Akkordforhandlingerne. Den Sammenkobling, der her har fundet Sted, er altsaa ikke af ny Dato; den har været gældende hele Tiden, siden vi fik indført Moratoriet.

A. C. D. Petersen: Jeg takker det ærede Medlem Hr. H. C. Hansen, fordi han gav mig Ret i den Paastand, jeg fremsatte, at man i visse Forhold beskærer Kreditorerne, Haandværkere og handlende, for Beløb, som de kunde have faaet, hvis de kunde inddrive dem uden denne Lovs Indvirken. Denne Erkendelse fra det ærede Medlem harmonerer ikke godt med den højtærede Ministers Paastand om, at der var ingen, der led Uret ved denne Lovgivning. Den højtærede Minister sagde, at ingen bliver tvunget, enhver Kreditor kan vælge enten Akkord med Tab eller Henstand paa ubestemt Tid. Derigennem erkender den højtærede Minister i Virkeligheden, at der er Tab for de paagældende. Saa siger den højtærede Minister ganske vist: ja, men hvis der ikke blev Akkord, kunde de paagældende heller ikke have faaet noget som helst, saa havde de tabt det hele! Hvis det er Tilfældet, at der overhovedet ikke er mere tilbage at faa, hvorledes vil den højtærede Minister da mene, at Debitor er hjulpet efter Akkordordningen, hvor han endnu har tilbage saa megen Gældsforpligtelse paa sin Ejendom, at det svarer til samtlige Aktiver i Ejendommen, tillagt indtil 10 pCt. i Henhold til de forskellige Udvalgs Bestemmelse, og derovenpaa liggende den Gæld, som vedkommende kommer i til Staten?

Er det virkelig den højtærede Ministers og de 3 Partiers Mening, at Landbrugskrisen i dette Land ikke er af dyberegaaende Omfang, end at man kan tænke sig at blive siddende ved sin Bedrift, selv om man skylder betydeligt over Aktivernes Værdi? Hvis det virkelig er Tilfældet, maa jeg sige, at saa er der ingen Beretti-

gelse til at tale om Landbrugskrise. Det er ud fra denne Betragtning, jeg hævder, at naar vi her i Landet lever under en Landbrugskrise, som endnu ingen har kunnet sige os endogsaa blot var i Afvikling, saa er det ganske urimeligt at sige, at naar man træffer saadanne Bestemmelser, saa er den paagældende Mand hjulpet.

Hvis der virkelig kunde fremvises Beviser for, at en Mand, som har faaet Moratorium og Akkord, allerede for nogle Aar siden, da Lovgivningen begyndte, i Dag ikke har faaet sine Gældsforpligtelser forøget — endogsaa blot er blevet staaende ved de samme Forpligtelser, i hvert Fald ikke har faaet dem forøget — og hvis Ejendommens Drift alligevel er af den samme Kapacitet som den Gang — ja, Kapaciteten vil jeg dog se bort fra, idet jeg mener, at der mange Steder netop kan paavises, at en stærkt udpræget Kapacitet har været Grunden til, at Manden har haft Underskud —, men hvis Bedriften endnu efter Akkorden er underskudgivende, saa foreligger der efter min Opfattelse ingen berettiget Formodning om, at denne Mand blot er hjulpet et Hanefjed frem mod at kunne blive ved Ejendommen.

Den højtærede Minister sagde over for min Bemærkning om, at der var for kort Tid til Behandling, at han havde ikke noget imod at bevilge os et Par Dage til at se paa Sagen. Hvis den højtærede Minister kan skaffe de Oplysninger, jeg har talt om, i Løbet af de to Dage, og hvis disse Oplysninger saa er af en saadan Art, at de viser, at man virkelig har vundet noget ved denne Lovgivning, vil det naturligvis ændre mit Partis Mening ikke saa ganske lidt. Men da jeg føler mig overbevist om, at Ministeren ikke kan skaffe disse Beviser til Veje paa 2 Dage, og da jeg ligeledes føler mig overbevist om, at der ingen saadanne Beviser findes, saa skal den højtærede Minister ikke for vor Skyld vente med den endelige Besegling af det storpolitiske Forlig, hvoraf denne Lov er en Udløber.

Jeg forstod efter de Udtalelser, der faldt under de foregaaende Behandlinger af Love, ganske særlig den sidste Behandling af disse Love; at man fra alle Sider i Virkeligheden er inde paa, at nu maatte denne Lovgivning høre op snarest muligt, hvad for øvrigt ogsaa det ærede Medlem Hr. H. C. Hansen i Dag udtrykte, idet han sagde, at vi naturligvis kun kunde hjælpe midlertidigt paa denne Maade. Men det har man nu sagt mange Gange, og man har Gang paa Gang vedtaget en Forlængelse af Loven. Nu ved-